

Isten haragudni fog?

Kecskeméti Zsuzsa

Sokadjára emeli kezét a szeme elé. Nem sír, tudattalanul szégyenkezik. Görbe ujjaira nézek, észreveszi, magyarázkodni kezd: – Nem volt mindig rossz ember... megbüntetett, mert nem adtam oda a kulcsomat... én csak nem akartam hogy bezárjon... a kalapács mindig ott volt a előszobában... – Feszengek, elhallgat. Nézem, ahogy itt ül, megint ő húzta a rövidebbet, pedig életében először mert tenni valamit. Elmenekült, fogta a gyermekeit és egy jobb életet remélt. Nem volt egy hét, hogy megtalálják.

– A házasságunk elejétől tudtam, hogy azt szereti, ha ő a férfi a háznál, mindig mindenben ki kellett kérnem a véleményét. Két diplomám volt már, mikor összeházasodtunk, dolgoztam, jól kerestem, de soha nem vehettem még egy felvágottat sem. Összeírta a listát, kirakta a pénzt, este megmondta, mit főzök, miben aludjak, mit vegyek fel a munkába. Nekem korábban nem volt fiúm vagy ilyesmi... azt mondta, ezért választ engem... mert jobbat is kaphatna, de Isten szemében én leszek a legjobb feleség... nekem pedig ez tetszett... sajnálom... én nem tudtam, hogy nem ez a normális, az én apám meg anyám sose szólt bele semmibe. Azt mondták, tűrjél, ne érjen minket olyan szégyen, hogy elváltsz... Isten nem a 21. században él... amit ő összekötött, azt ember szét nem választhatja. Én most is attól félek, hogy haragudni fog... szerinted Isten haragudni fog azért, hogy eljöttem a gyerekekkel és nem voltam képes megtartani magam a házasságban? – Nem válaszolok. Ég a szemem az elmúlt napokban megismert történetről, a nőroncsról, aki előttem ül, a szép, de ijesztően lárvaarcú kislányoktól, a hangosan az életem menedékébe betörő ismeretlen férferőszakról, amitől nekem kellene őket megvédenem és tudom hogy nem fog menni... nincs válaszom.

– Nem kaptam távortartást, mert nem tartották valósnak a fenyegetést... másik városból több száz kilométerről... most meg elvitte a gyerekeimet, engem meg három órán át faggattak. Neki elfogadták bemondás alapján, hogy nem vagyok alkalmas a saját és a gyerekeim ügyeinek intézésében. A gyerekeknek azt mondta, hogy mentális gondjaim vannak, néha meg kell verjen, hogy ne legyen baj... – lehajtja fejét, látom, hogy foltokban hiányzik a haja.

– Miért most? – kérdezem. Fel sem emeli a fejét, hallgat. – Nem tudom – suttogja. Mikor kirúgattott a munkahelyemről a második gyerek születése után, egy darabig reméltem. Az ember, ha mindenhol azt hallja, hogy tűrjél, várjál, remélj, megtanul együttműködni. Voltak nyugodt időszakok, de aztán valami végérvényesen elromlott. Összevegdoستا a ruháimat, kicibálta a hajamat, bezárt napközben a lakásba. Mikor elmentem az egyik gyerekért, akkor másoltattam le a kulcsait egyesével, de rohantam, mert mérte az időt, milyen gyorsan érek haza. Mostanra lett kész az összes. Anyámhoz elengedett, azt mondtam, beteg. Elintéztem, amit kellett, titokban hazautaztam, összeraktam a lányok legfontosabb dolgait, elhoztam őket és beadtam a válási papírokat... de most vége mindennek... éve óta most aludtam először... de többet már nem fogok... nincs hova mennem... nincs munkám, nincs pénzem, ruhám... és ennyi év után még a szüleimet is szégyenbe hoztam... és Isten is haragszik... tudom... a gyerekeimet is elvette... – látom, hogy nem használ a szó, mondanám pedig, hogy szerintem ehhez nem sok köze van. Azt hiszem, ebbe próbált kapaszkodni, és érzem, egyre kevesebb összefüggés van a mondataiban, már nem velem beszél. Lassan feláll, furcsán grimaszolva mosolyog. – Megyek... csinálok valamit... hiba volt – rám néz, én pedig el sem hiszem, hogy ezt mondja, ő pedig mintha a gondolataimban olvasna, folytatja – két hete volt fedél a fejem felett, volt mit ennem... legtöbbször... volt két gyerekem... férjem... mindent elvesztettem... – nem néz rám, nem is köszön csak elmegy.